

mellem disse forskellige Former af Drikfældighed. Den ærede Ordfører sagde, at der var ikke truffet forskellige Bestemmelser, eftersom en Mand var „kendelig beruset“ eller „beruset“ eller „drikfældig“ eller „Dranker“ osv. Men det er netop det, der er. Der staar i § 1: „Den, som i kendelig beruset Tilstand forstyrrer Færdsel“ osv., og i næste Stykke staar der: „Den, som i beruset Tilstand med Trusel eller Vold forulemper sine Omgivelser“ osv. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han kan definere mig Forskellen mellem „kendelig beruset“ og „beruset“. Jeg ved ikke, hvad der er værst. Man skulde maaske tro, at „kendelig beruset“ var værst, men naar man tænker lidt over det, kommer man egentlig til det Resultat, at det, at være kendelig beruset, maa være en mindre Grad, og at det, at være beruset, er det absolutte, det, som der ingen Tvivl kan være om. Men i Virkeligheden forudsætter Forslaget det modsatte. Man skal ikke bruge saadanne Ord, de kunne mistydes, og jeg tror ikke, der er et Menneske i denne Sal, der i Virkeligheden kan forklare Forskellen mellem at være „kendelig beruset“ og „beruset“. Ganske lige saadan gaar det med de forskellige andre Udtryk, jeg nævnte.

Saa sagde den ærede Ordfører, at jeg selv havde indrømmet, at disse Indvendinger var mindre væsentlige; den væsentligste Indvending, jeg havde, var, at man kunde tvangsindlægge Folk paa private Anstalter, men her havde jeg ganske misforstaaet Lovforslaget. Det er jo kedeligt, hvis jeg har misforstaaet Lovforslaget, men saa har den højtærede Justitsminister vist ogsaa misforstaaet det, — og han burde i hvert Fald have forstaaet Lovforslaget —, for han svarede mig følgende: „Naar det ærede Medlem fra Sakskebøbing fandt det farligt, at Drankere skulde kunne indlægges paa private Anstalter, ifølge den i § 2 omhandlede Dom, for en Tid ikke udover 18 Maaneder eller eventuelt 3 Aar, medens det er overladt til Anstaltens Bestyrelse at slippe dem: ud forinden, idet der deri kunde være Fristelse for en Anstalt til at holde dem ud over den fornødne Tid, vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at derfor er det netop ogsaa, at der efter § 4 er indsat en Tilsynsmand, som paa Statens, paa det offentliges, ja man kan gerne sige paa Patienternes Vegne skal føre Tilsyn med private Anstalter og derved kan faa Lejlighed til at skønne over, om man beholder Patienten længere, end der er Grund til.“

Saadan udtalte Justitsministeren sig; hvis jeg har misforstaaet Lovforslaget, har den højtærede Justitsminister i Virkeligheden ogsaa misforstaaet det, og den højtærede Justitsminister er dog Jurist og skulde forstaa Loven, saa jeg kan ikke tro, at jeg har misforstaaet den. Jeg tror, at det er den højtærede Ordfører, som har gjort det, men i hvert Fald burde det være saadan, at der ikke kunde være Misforstaaelse mulig i den Henseende. Jeg for mit Vedkommende vil fremdeles anse det for meget uheldigt, hvis man kan tvangsindlægge Folk paa private Anstalter, hvor den private Bestyrelse selv skønner over, hvor længe vedkommende skal være der. Den Slags Forhold kende vi ikke paa noget andet Omraade i vort Land, og jeg, som i og for sig gerne vil være med til at træffe forskellige Bestemmelser overfor Alkoholister, mener alligevel, at man heller ikke bør gøre dem retsløse i Samfundet. Det er dog Mennesker, og selv om de ere forfaldne, bør de dog ikke være ganske retsløse Personer. Jeg har det mod denne Lov her, at man fra deres Side, som have lavet Loven, er gaaet ud fra, at det at være Alkoholist er næsten noget af det værste, man kan være. Det er selvfølgelig en Last, en Fejl, og man kan sige mange onde Ord om Hengivelse til Alkohol, men hvorfor skal man her træffe Undtagelsesbestemmelser, som man ikke træffer paa andre Omraader? Det er faktisk saaledes, at en Alkoholist kan blive indespærret i indtil 3 Aar, medens Folk, der begaa Forbrydelser, der ere langt farligere for Samfundet, ikke nær faa den Dom og ikke kunne blive indespærrede saa længe, og jeg synes, det er noget urimeligt.

Jeg vil med største Glæde fremme enhver Bestræbelse, som kan bidrage til Ædruelighedens Fremme og hjælpe til at helbrede de Folk, som ere hengivne til overdreven Alkoholnydelse, men jeg synes ikke, at Flertallet her i Tinget altid har været med til det. Jeg mindes, at da vi i sin Tid havde et Lovforslag om Told paa Spiritus i Vestindien til Behandling her, stillede et æret Medlem, som havde været Medlem af den vestindiske Kommission, men som nu ikke mere er Medlem af Tinget, sammen med mig Forslag om, at naar man overhovedet skulde have Spiritustold, skulde man straks gaa op til et stort Beløb. Men hvad gjorde Flertallet? Det holdt paa en lille Told, som saa skulde stige gradvis, thi man var bange for, at der ellers ingen Penge kom i Statskassen, idet